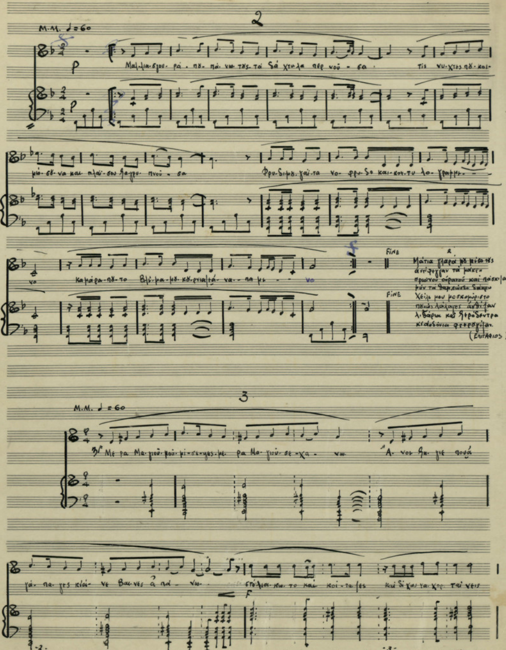2.

Μάτια γλαρά πού μέσα της
αντίφεγγαν τά μάκρη
πρωινού ουρανού καί πάσκιζα
μήν τά θαμπώσει δάκρυ
Χείλι μου μοσχομύριστο
πού ὡς λάλαγες ἀνθίζαν
λιβάδια καί χορτόδεντρα
κλαδόνια φτερουγίζαν.
(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ III.)

-2-

Καί μέ τό δάκτυλο ἁπλωτό μού δειχνες ένα-ένα
τά όσα γλυκά, τά όσα καλά κι άχνα καί ροδισμένα
Καί μού δειχνες τή θάλασσα νά φέγγει πέρα λάδι
καί τά δεντρά καί τά βουνά στό γαλανό μαγνάδι

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ VI)

-3-

Καί μου ἱστορούσες μέ φωνή γλυκειά ζεστή κι ἀντρίκια
Τόσα όσα μήτε τού γιαλού δέ φτάνουν τά χαλίκια
Καί μούλεγες, γιέ, πώς ὅλ' αυτά τά ὡραία θἆναι δικά μας
καί τώρα ἐσβήστηκε κι ἔσβησε τό φέγγος κι ἡ φωτιά μας.